

Karşı Evdeki Işık

— eyyup · 18 Mayıs 2011

Alını cama dayalı genç adam, sokağı seyrediyor. Fersiz ve yorgun gözlerinin izin verdiği mesafeye kadar hemen her geleni geçeni izliyor genç adam. Gözleri ile sokağın başında başlayan bu eşlik ediş, kendi evinin önünde devam edip mahalle bakkalında son buluyor.

Havanın kararmaya niyetlendiği saatlerdeyiz. Sokak lambaları yandı yanacak. Rüzgâra kapılmış birkaç yorgun yaprak, tenekeleri karıştıran kediler ve eve dönenlerden başka kimse kalmadı sokakta. Tanıdık akşamlardan biri daha öncü güçleri ile kenti ele geçirmek üzere. Günün en zor saatleridir bunlar genç adam için. Anlatılmaz bir vesvese bir telaş ve hafif ir korku dalgası sarar tüm bedenini günün bu vakitlerinde. Hafif bir nabız yükselişi, yüzü kaplayan damarlara hücum eden kanla beraber belli belirsiz baş dönmesi işte ona günün sonunu hatırlatan işaretler. Alnını camdan çekmese aşağı düşeceğini sanarak aniden irkilen genç adam hemen yandaki koltuğa kendini atıverdi. Bu belirtilerin geçici olduğunu bile bile yinede elinde olmadan yıkılıp kalacağını sanıyordu olduğu yere. Bir türlü bu huyundan vazgeçememiş hatta korkularını beyinde sarıp sarmalamış iyice büyümüşü genç adam. Koltuğa oturunca iç cebinden sigara paketini çıkarıp bir tane yaktı. İlk nefesten sonra kendini biraz toparlamış hissedip gözlerini tekrar sokağa çevirdi. İyice karalar bağlayan sokakta bu kez uçuşan yaprakların dışında gerçekten kimse kalmamıştı. Evlerin lambaları tek tek yanıp gecenin karanlığına meydan okumaya başlamışlardı bile.

Karşı evlerin tüm ışıklarını ezberlemişti sanki. Hangi evde hangi saat ne amaçla lambalar yanar söner hepsini tahmin edebilirdi. Uzun hastalık gün ve gecelerinde yapacak başka şeyi olmadığı için bu tuhaf alışkanlığı edinmişti. Epey bir süre tüm ışıklar hep eski alışkanlıklarını takip etti yandı söndü. Söndü yandı. Yorgun gözleri yine aynı yorgunlukta olan göz kapaklarının aniden kapanması ile dış dünya ile ilişkisini kesene kadar bu gözlem sürdü gitti. O uyurken karşı evlerden birinde her gün olandan başka bir hareket vardı. Tek gözlü küçük çatı katında ışık bu akşam hiç sönmemişti. Ev sahibi yaşlı ve hasta adam vefat etmişti. Genç adam uykuya yenik düşerken yaşlı adamda ecele yenik düşmüştü. Sabah mahalleyi saran telaş ve üzüntüyü de göremedi genç adam. Akşam olup bildik sahneler tekrar yaşandığı bir an karşı çatı katının ışıklarının hiç yanmadığını gördü genç adam. Hemen anladı olağan üstü bir şeyler olduğunu ama geç kalmıştı. Dün akşam uykuya yenik düşmesem belki de her akşam uzatanda olsa bakışarak selamlaştığı yaşlı adama bir yardımım dokunurdu diye geçirdi aklından. İç cebindeki paketea uzanan elini büyük bir şiddetle geri çekti önce. Daha sonra elini tekrar cebine sokup çıkarttığı paketi avucunun içinde un ufak edip çöpe savurdu genç adam. Karşı evdeki ışık sönmüştü ama genç adam için şu an yeni bir hayatın sabahı başlıyordu.